

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Υπόθεση Αρ. 863/2007)

14 Ιουλίου, 2009

[ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ/στης]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

MTV COSMETICS LIMITED,

Αιτητές,

KAI

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ

1. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,
2. ΕΦΟΡΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

Χρ. Τριανταφυλλίδης, για τους Αιτητές.

Γ. Λαζάρον, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ.: Με την προσφυγή τους οι αιτητές ζητούν δήλωση του δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθ' ων η αίτηση να μην αποδεχθούν την ένσταση των αιτητών, που υποβλήθηκε μέσω των ελεγκτών τους, ημερ. 14.2.2007, αναφορικά με το φορολογικό έτος 2000, για το λόγο που αναγράφεται στην απόφαση του καθ' ου η αίτηση 2 ημερ. 11.5.2007, είναι άκυρη και/ή παράνομη και/ή χωρίς νομική ισχύ.

Η απόφαση του καθ' ου η αίτηση 2, ημερ. 11.5.2007, αναφέρεται στην ένσταση των ελεγκτών των αιτητών για το φορολογικό έτος 2000, ημερ. 14.2.2007, η οποία παραλήφθηκε από το γραφείο του καθ' ου η αίτηση 2 στις 15.2.2007 και πληροφορεί τους αιτητές ότι η ένσταση τους «... δεν παραλήφθηκε μέσα στα χρονικά πλαίσια που ορίζει το άρθρο 20 των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων, Ν 4/78, όπως τροποποιήθηκε. Ως εκ τούτου δεν έχω άλλη εκλογή παρά να μην αποδεχθώ την ένσταση σας αυτή».

Οι καθ' ων η αίτηση καταχώρησαν ένσταση στην προσφυγή, στις 23.11.2007, δια του Ανωτέρου Δικηγόρου της Δημοκρατίας κ. Γ. Λαζάρου ο οποίος ενεργεί εκ μέρους του Έντιμου Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας. Ο κ. Λαζάρου όμως, εμφανιζόμενος για τους καθ' ων η αίτηση, εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα, ενώπιον του δικαστηρίου, στις 6.5.2009, ανέφερε τα εξής: «Βασικό επιχείρημα των

αιτητών για ακύρωση της επίδικης πράξης είναι ότι ο Έφορος είχε απορρίψει την ένσταση τους ως εκπρόθεσμη χωρίς να ασκήσει τη διακριτική εξουσία που του παρέχει η επιφύλαξη του άρθρου 20 και να εξετάσει κατά πόσον τα περιστατικά της υπόθεσης δικαιολογούν παράταση της προθεσμίας που τάσσει το συγκεκριμένο άρθρο. Συμφωνώ με αυτή τη θέση και γι' αυτό δεν προτίθεμαι να υποστηρίξω την επίδικη πράξη». Μετά την προαναφερόμενη δήλωση απλά κατατέθηκε ο διοικητικός φάκελος, οι καθ' ων η αίτηση όμως δεν καταχώρησαν αγόρευση και επομένως ούτε και οι αιτητές καταχώρησαν απαντητική αγόρευση.

Τα γεγονότα της υπόθεσης δεν αμφισβητούνται και είναι αυτά που αναφέρονται στην γραπτή αγόρευση του δικηγόρου των αιτητών. Συνοπτικά τα ουσιώδη γεγονότα έχουν ως εξής:

Ο καθ' ου η αίτηση 2 με επιστολή του ημερ. 20.12.2006 επέβαλε στους αιτητές φορολογία και έκτακτη εισφορά για την άμυνα, για το έτος 2000. Οι αιτητές με επιστολή των ελεγκτών τους ημερ. 14.2.2007 υπέβαλαν αιτιολογημένη ένσταση στη φορολογία που τους επιβλήθηκε. Ο καθ' ου η αίτηση 2 με επιστολή του ημερ. 11.5.2007 δεν αποδέχθηκε την ένσταση για το λόγο που ήδη αναφέρθηκε. Την 31.5.2007 οι ελεγκτές των αιτητών απέστειλαν νέα επιστολή στον καθ' ου η αίτηση 2 με την οποία επεξηγούσαν τους λόγους της καθυστέρησης υποβολής ένστασης οι οποίοι ουσιαστικά είναι ότι η προαναφερόμενη επιστολή του καθ' ου η αίτηση 2 ημερ. 20.12.2006 δεν περιελάμβανε και τις φορολογίες φόρου εισοδήματος και

έκτακτης εισφοράς (ημερ. 19.12.2006), οι οποίες παραλήφθηκαν σε ημερομηνία μεταγενέστερη της 20.12.2006. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τους αιτητές, η προθεσμία υποβολής της ένστασης θα έπρεπε να αρχίζει από την παραλαβή όλων των σχετικών εγγράφων. Επιπρόσθετα, κατά τους αιτητές, η απόρριψη της ένστασης τους συνιστά παραβίαση καθιερωμένης πρακτικής του γραφείου του καθ' ου η αίτηση 2 σύμφωνα με την οποία, για φορολογίες που εκδίδονται στο δεύτερο μισό του μήνα (όπως στην προκείμενη περίπτωση) τελευταία ημερομηνία υποβολής ένστασης είναι η τελευταία ημέρα του μεθεπόμενου μήνα και όχι του επόμενου μήνα. Αυτό συνάδει και με τους κανόνες της χρηστής διοίκησης, εφόσον είναι γνωστός ο φόρτος εργασίας αλλά και οι καθυστερήσεις στο ταχυδρομικό σύστημα, ιδιαίτερα κατά το μήνα Δεκέμβριο του κάθε έτους.

Ο καθ' ου η αίτηση 2 με επιστολή του ημερ. 20.6.2007 απάντησε στην επιστολή των αιτητών ημερ. 31.5.2007 αναφέροντας ότι δεν είχε να προσθέσει οτιδήποτε και ότι υιοθετούσε το περιεχόμενο της προηγούμενης επιστολής του ημερ. 11.5.2007.

Το άρθρο 20 του Ν 4/78, όπως τροποποιήθηκε, προνοεί ότι κάθε πρόσωπο το οποίο αμφισβητεί τη φορολογία που του έχει επιβληθεί, μπορεί να αποταθεί στο Διευθυντή με έγγραφη ειδοποίηση ένστασης, η οποία πρέπει να δοθεί όχι αργότερα από το τέλος του μηνός, που έπεται του μηνός κατά τον οποίο δόθηκε η ειδοποίηση (επιβολής φορολογίας). Μετά τη γενική αυτή πρόνοια ακολουθεί επιφύλαξη σύμφωνα με την οποία ο Διευθυντής χορηγεί εύλογη, υπό τις περιστάσεις,

παράταση στην προαναφερόμενη προθεσμία εφόσον ικανοποιηθεί ότι λόγω απουσίας, ασθένειας ή άλλης εύλογης αιτίας, το πρόσωπο που αμφισβητεί τη φορολογία δεν έδωσε την ειδοποίηση ένστασης μέσα στην προαναφερόμενη προθεσμία.

Ο περί Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμος 158(I)/99 αναφέρει στο άρθρο 11(2) σε σχέση με τις προθεσμίες τα ακόλουθα: «Οι προθεσμίες που τάσσονται για υποβολή αιτήσεων από τους διοικούμενους για ικανοποίηση αιτήματος είναι, εκτός αν προκύπτει διαφορετικά από το Νόμο, ανατρεπτικές». Είναι η εισήγηση των αιτητών ότι η επιφύλαξη που περιλαμβάνει το άρθρο 20 του Ν 4/78 καθιστά την προθεσμία που τίθεται στο ίδιο άρθρο, μη ανατρεπτική.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, ο ευπαίδευτος συνήγορος των καθ' ων η αίτηση, έντιμα και ορθά κατά την κρίση μου, συμφώνησε με τη θέση των αιτητών ότι ο καθ' ων η αίτηση 2 απέτυχε να ασκήσει τη διακριτική εξουσία που του παρέχει η επιφύλαξη του άρθρου 20 και να εξετάσει κατά πόσον τα περιστατικά της υπόθεσης δικαιολογούσαν παράταση της προθεσμίας που τάσσει το συγκεκριμένο άρθρο. Ως εκ τούτου δεν υποστήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση.

Συμφωνώ με τους αιτητές και με τον ευπαίδευτο συνήγορο των καθ' ων η αίτηση ότι, λαμβάνοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, ο καθ' ων η αίτηση 2 απέτυχε να ασκήσει τη διακριτική ευχέρεια που του παρέχει ο νόμος και συγκεκριμένα η

επιφύλαξη του άρθρου 20 του Ν 4/78. Απέτυχε δηλαδή να εξετάσει, καν, το κατά πόσο, στην προκείμενη περίπτωση, συνέτρεχε οποιαδήποτε εύλογη αιτία για την οποία θα ήταν ορθό και δίκαιο να δώσει παράταση της προθεσμίας, ώστε να καθίσταται εμπρόθεσμη η ένσταση των αιτητών. Η ένσταση, έστω και αν θεωρηθεί ότι η επίδικη επιβολή φορολογίας παραλήφθηκε από τους αιτητές εντός του Δεκεμβρίου 2006, υποβλήθηκε 14 μόνο μέρες μετά τη λήξη της κανονικής προθεσμίας (και παραλήφθηκε την επομένη).

Αποχή από την άσκηση διακριτικής εξουσίας συνιστά παράβαση νόμου, επειδή είναι παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας (Δέστε: *Μιχ. Δ. Στασινόπουλον, Δίκαιον των Διοικητικών Πράξεων, Έκδοση 1951, σελ. 328*).

Κατά την εκτίμηση μου ο καθ' ον η αίτηση 2 θα έπρεπε να είχε προβεί και σε έρευνα ως προς την ημερομηνία κατά την οποία παραλήφθηκαν από τους αιτητές όλα τα έγγραφα που ήταν σχετικά με την επιβολή φορολογιών φόρου εισοδήματος και έκτακτης εισφοράς για το έτος 2000. Το ότι η επιστολή του Εφόρου φέρει ημερομηνία 20.12.2006 δεν συνεπάγεται, αυτόματα, ότι (η επιστολή) παραλήφθηκε από τους αιτητές, την ίδια ημερομηνία. Επιπρόσθετα υπήρχε ισχυρισμός ενώπιον του Εφόρου, τον οποίο θα έπρεπε να είχε εξετάσει, ότι τα προαναφερόμενα σχετικά έγγραφα (επιβολής φορολογίας και επιβολής έκτακτης εισφοράς, για το έτος 2000) δεν εσωκλείονταν με την επιστολή ημερ. 20.12.2006 αλλά στάληκαν και παραλήφθηκαν μεταγενέστερα.

Ενόψει των προαναφερομένων θεωρώ ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι νομικά τρωτή εφόσον δεν λήφθηκε μετά από δέουσα έρευνα, και λήφθηκε κατά παράβαση νόμου.

Κατά συνέπεια η προσφυγή πετυχαίνει και εκδίδεται δηλωτική απόφαση του δικαστηρίου ως η παράγραφος Α του αιτητικού της προσφυγής. Εξοδα €1.200.-, πλέον Φ.Π.Α., υπέρ των αιτητών.

Μ.Μ. ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ,

Δ.

/ΕΑΠ.